

— Посрѣщни ме, де!

Като си приповдигна слабо рамената, тя бавно се приближи до него. Лѣвата си ръка държеше на гърдитѣ.

Той я погледна и падна въ ужасъ.

— Боже мой!... какво ти е? — проговори той, заеквайки.

Тя изглеждаше съвсѣмъ да е подивѣла. Роклята ѝ бѣше разпокъсана, коситѣ, които едно врѣме тѣй разкошно се свиваха подъ гребена, пакъ висѣха въ разбъркани кичури по челото и по сгранитѣ. Отъ дълбокитѣ, тъмни панини на очитѣ неподвижно и втрещено гледаха двѣ очи, които не смѣха да се спратъ на него.

— Ти загива! — помисли той неволно, — тя умира отъ тъга по тебе!

Той улови ръката ѝ, която безсилно остана въ неговата.

— Регина, ами приказвай де, нима не се радвашъ, че пакъ съмъ тукъ?

Тя настрѣхна както едно врѣме, когато още се боеше отъ побой. Той погали съ ръка коравата ѝ суха коса.

— Клетата! — каза той, — самотията те е измъчила!

Тя трепна при неговото досѣгане и продължаваше да мълчи.

— Защо не си ми писала, какво ти е тѣй тежко?

Тя си поклати главата и плахо каза:

— То не е отъ самотия, господине.

— Ами отъ що?

Тя плахо го погледна и замълча.

— Казвай де?

— Азъ... азъ мислѣхъ... че нѣма... нѣма да се върнете вече.

— Ахъ, ти, глупава! та азъ ти писахъ.